

ลักษณะความหมายเชิงประวัติของคำว่า “กิน” ในนวนิยายไทย

The Characteristics of Diachronic Meaning of /Kin/ “to Eat” in Thai Novels

ปิ่นอนงค์ อำปะละ¹

Pinanong Ampala¹

Received: August 2, 2024

Revised: September 27, 2024

Accepted: September 28, 2024

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่อง ลักษณะความหมายเชิงประวัติของคำว่า “กิน” ในนวนิยายไทย ได้นำการศึกษาความหมายเชิงประวัติมาใช้วิเคราะห์ลักษณะความหมายของคำว่า “กิน” ในนวนิยายไทยระหว่างช่วงปี พ.ศ. 2447 จนถึงปี พ.ศ. 2562 เพื่อแสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของคำว่า “กิน” ในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน

ผลการวิจัยทำให้ทราบถึงลักษณะความหมายของคำว่า “กิน” ในนวนิยายไทยผ่านการใช้ถ้อยคำภาษาที่ปรากฏในนวนิยายไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2447 จนถึงปี พ.ศ. 2562 พบว่า “กิน” ในแต่ละปี พ.ศ. แสดงให้เห็นลักษณะการเมือง การปกครอง การรับเอาวัฒนธรรมอื่น ขนบธรรมเนียมประเพณี และค่านิยม ได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของการดำรงชีวิต ทั้งนี้ ผลของการเปลี่ยนแปลงของความหมายที่เกิดขึ้น ตลอดทั้งการเปลี่ยนแปลงสภาพสังคมไทยในช่วงเวลาดังกล่าว มีผลต่อความหมายของคำว่า “กิน” ที่เปลี่ยนแปลงตามด้วย

คำสำคัญ: ลักษณะความหมาย ความหมายเชิงประวัติ กิน นวนิยายไทย

Abstract

This research article utilized Diachronic Study as a framework to analyze characteristics of meaning of the word /kin/ “eat” in Thai novels during 2447 B.E. to 2562 B.E. in order to indicate the change of the word /kin/ “eat” in different periods.

The findings revealed the semantic characteristics of the word /kin/ in Thai novels through the language used from 2447 B.E. to 2562 B.E., showing that /kin/ in each year reflects aspects of politics, governance, cultural adoption, customs, traditions, and values that have become part of Thai people’s livelihood. These semantic changes corresponding with social changes in Thailand during the study period influence the evolving connotations of the word /kin/.

Keywords: Characteristics of Meaning, Diachronic Meaning, Eat /Kin/, Thai Novels

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดอกเตอร์ วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยพายัพ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50000
เบอร์โทรศัพท์ 053-851478 ต่อ 475 e-mail: pin686@gmail.com

บทนำ

บทความวิจัยเรื่องนี้เป็นส่วนหนึ่งของรายงานวิจัยเรื่องความหมายของคำว่า “กิน” ในภาษาไทย: การศึกษาเชิงประวัติและภาษาศาสตร์ปริชาน ซึ่งผู้เขียนได้เสนอการวิเคราะห์ลักษณะความหมายของคำว่า “กิน” ที่ปรากฏร่วมกับคำทั่วไปเฉพาะความหมายเชิงประวัติ (ปีนอนงค์ อำปะละ, 2565) มาเรียบเรียงนำเสนอในบทความวิจัยนี้ โดยเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงความหมายเชิงประวัติ (Diachronic Meaning) สามารถอธิบายเรื่องพัฒนาการการเปลี่ยนแปลงของภาษาได้เมื่อเวลาเปลี่ยนไป แม้ว่าที่ผ่านมาการศึกษาความหมายของคำว่า “กิน” จะพบในลักษณะการศึกษาวิเคราะห์และเปรียบเทียบ รวมทั้งศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางความหมายของคำว่า “กิน” แต่ยังไม่มีการศึกษาด้วยความหมายเชิงประวัติ ดังนั้น การศึกษาดังกล่าวจะทำให้เห็นการเปลี่ยนแปลงทางความหมาย และจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการเรียนรู้การเปลี่ยนแปลงความหมายของคำว่า “กิน” ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2447 จนถึงปี พ.ศ. 2562 เนื่องจากผู้เรียนยังขาดความรู้ความเข้าใจในคำพื้นฐานภาษาไทย การอธิบายระบบคำและความหมายที่ขยายออกไปจากคำที่มีความหมายหลัก ผลของการศึกษาจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนเรื่องคำและความหมายเชิงประวัติให้กับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาแม่ รวมทั้งผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศให้เข้าใจมากยิ่งขึ้น และจะช่วยพัฒนาระบบวิธีการคิดวิเคราะห์ให้แก่ผู้เรียนอีกด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ลักษณะความหมายเชิงประวัติของคำว่า “กิน” ในนวนิยายไทย

สมมติฐานในการวิจัย

ลักษณะความหมายของคำว่า “กิน” ในนวนิยายไทยมีการเปลี่ยนแปลงความหมายขึ้นอยู่กับช่วงสมัย และ/หรือ ปี พ.ศ.

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตในการวิจัยมีดังนี้

1. ขอบเขตด้านประชากร ผู้วิจัยเก็บข้อมูลภาษาคำว่า “กิน” จากนวนิยายไทยที่เขียนและตีพิมพ์ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2447 จนถึงปี พ.ศ. 2562

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

1) ผู้วิจัยวิเคราะห์คำว่า “กิน” ทั้งบทบรรยายและบทสนทนาของตัวละครที่เป็นภาษาไทยมาตรฐานเท่านั้น

2) ผู้วิจัยวิเคราะห์คำว่า “กิน” ทุกตำแหน่งที่ปรากฏ

การทบทวนวรรณกรรม

บทความวิจัยเรื่องนี้ผู้เขียนใช้แนวคิดการศึกษาความหมายเชิงประวัติ (Diachronic Meaning) และการเปลี่ยนแปลงความหมาย (Semantics Change) มาศึกษาลักษณะความหมายเชิงประวัติของคำว่า “กิน” ที่ปรากฏในนวนิยายไทย โดยมีรายละเอียดว่า ความหมายเชิงประวัติ (Diachronic

Meaning) เป็นการศึกษาวิวัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงของภาษา แสดงการพัฒนาหรือวิวัฒนาการตามลำดับเวลา การเปลี่ยนแปลงทางความหมายมีปัจจัยด้านเวลา Diachronic มีลักษณะเป็นการข้ามผ่านช่วงเวลาที่มียาวนาน Schendl (2001) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงภาษาเชิงประวัติส่งผลต่อการศึกษาด้านภาษาศาสตร์ ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของภาษาที่เกิดขึ้นในอดีตและปัจจุบันอย่างต่อเนื่อง จึงเป็นข้อสรุปว่า วิธีการศึกษาความหมายเชิงประวัติจะศึกษาการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องตามปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงภาษาในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งที่สัมพันธ์กัน ลักษณะดังกล่าวนี้ตรงกับที่ Bynon (1997) ได้กล่าวว่า เป็นการศึกษาภาษาในแต่ละยุคหรือศึกษาภาษาเฉพาะสมัยที่เป็นไปอย่างต่อเนื่องกัน (Successive Synchronic Stage) ทั้งนี้ Hock (1991) แสดงให้เห็นการสร้างรูปแบบใหม่ ๆ ทางภาษาที่เป็น การเปลี่ยนแปลง ยกเว้นการเปลี่ยนแปลงเสียงที่พิจารณาจากการกลายเสียง และการยืมเสียง เช่นเดียวกับดุซงกีพร ซานีโรคคานต์ (2526) ที่ว่า การศึกษาเชิงประวัติ เป็นการศึกษาการเปลี่ยนแปลงของเสียงในด้านการเพิ่มเสียง (Addition) การตัดเสียง (Deletion) หรือการสูญเสีย รวมทั้งนำมาใช้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงด้านคำและด้านความหมาย นอกจากนั้น วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์ (2526) กล่าวว่า การศึกษาภาษาเชิงประวัติต้องอ้างอิงการศึกษาภาษาในปัจจุบัน โดยต้องมีผลการศึกษาของภาษาในปัจจุบันจำนวน 2 สมัย แล้วจึงจะนำภาษา 2 สมัยนั้นมาเปรียบเทียบกัน เพื่อศึกษาค้นหาการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น เช่น การเปลี่ยนแปลงเรื่องเสียง เรื่องคำ เรื่องประโยค หรือเรื่องความหมาย การศึกษาเชิงประวัติและเปรียบเทียบเป็นการศึกษาการเปลี่ยนแปลงในระดับองค์ประกอบต่าง ๆ ของภาษา สาเหตุของการเปลี่ยนแปลงของภาษา และกระบวนการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในภาษาต่าง ๆ การเปรียบเทียบข้อมูลภาษาที่อยู่ในตระกูลเดียวกันเพื่อหาความสัมพันธ์ของภาษา และเมื่อนำภาษา 2 สมัยมาเปรียบเทียบกันก็จะทำให้เห็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจน

ส่วนการเปลี่ยนแปลงความหมาย นันทนา วงษ์ไทย (2561) กล่าวว่า ขอบเขตการเปลี่ยนแปลงทางความหมาย แบ่งออกเป็นความหมายกว้างออก คือ การที่คำศัพท์มีความหมายกว้างออกไปกว่าเดิม เช่น ในอดีตคำว่า “อา” หมายถึง น้องสาวของพ่อ ใช้คู่กับ “อาว” หมายถึง น้องชายของพ่อ ปัจจุบันคงเหลือแต่คำว่า “อา” ที่หมายถึงทั้งน้องสาวและน้องชายของพ่อ เป็นต้น ความหมายแคบเข้า คือ การที่คำศัพท์มีขอบเขตของความหมายลดลงจากเดิม เช่น คำว่า “บ้าน” สมัยก่อน หมายถึง หมู่บ้าน ปัจจุบันคำว่า “บ้าน” มีความหมายแคบลง หมายถึง ที่อยู่ หรือสิ่งปลูกสร้างเป็นที่อยู่อาศัยเท่านั้น สำหรับการเปลี่ยนแปลงความหมายเชิงบวก คือ ความหมายในทางที่ดีขึ้นกว่าเดิม เช่น คำว่า “เหี้ย” หมายถึง ที่อยู่อาศัย ปัจจุบัน คือ บ้านเรือน ครอบครัวย ส่วนความหมายเชิงลบ คือ ความหมายไม่สุภาพ ทำให้คำนั้น ๆ กลายเป็นคำต้องห้าม เช่น คำว่า “กู” ในสมัยโบราณ เป็นคำแทนตนเองตามปกติ แต่ปัจจุบันเป็นคำไม่สุภาพ

บทความวิจัยนี้ได้นำการศึกษาเชิงประวัติ และการเปลี่ยนแปลงความหมายมาวิเคราะห์ลักษณะความหมายเชิงประวัติของคำว่า “กิน” ในนวนิยายไทยระหว่างช่วงปี พ.ศ. 2447 จนถึงปี พ.ศ. 2562

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยวิเคราะห์ลักษณะความหมายเชิงประวัติของคำว่า “กิน” ในนวนิยายไทยตามกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

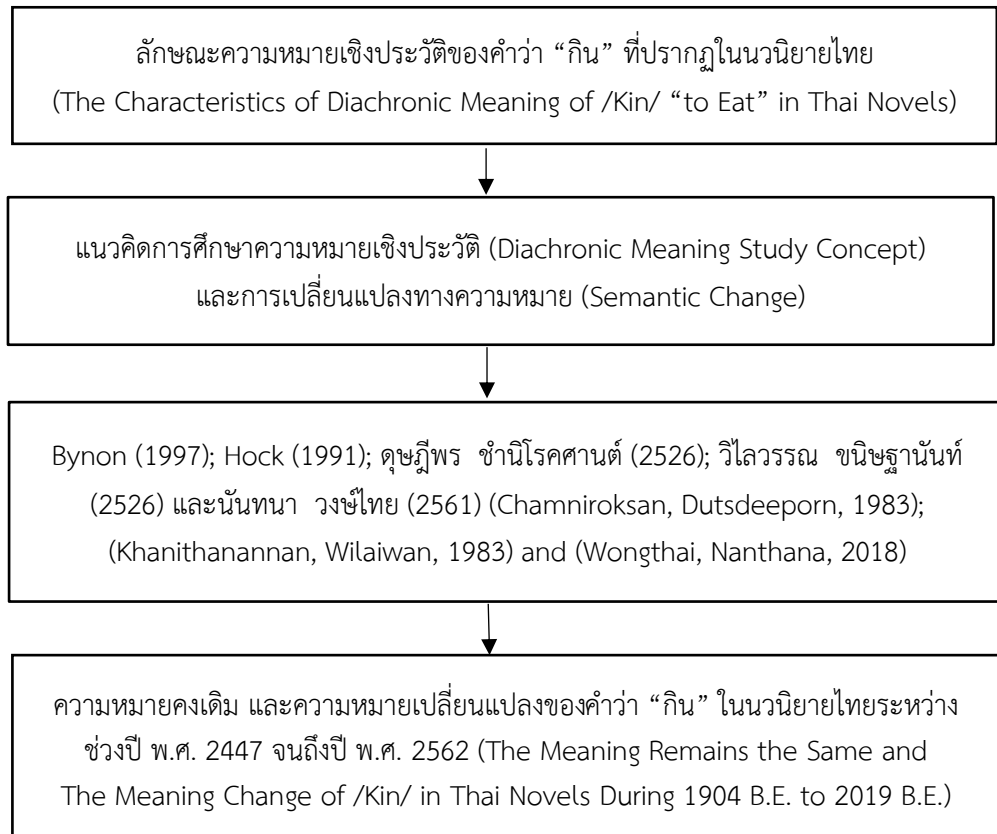

Figure 1 Conceptual Framework

วิธีดำเนินการวิจัย

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยซึ่งได้ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยพายัพ เลขที่รับรอง PYU_REC No.63/074 รับรองเมื่อวันที่ 7 มกราคม 2564

ผู้วิจัยมีวิธีดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ผู้เขียนใช้ข้อมูลประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นวนิยายไทย รวมทั้งสิ้น 37 เรื่อง โดยมีวิธีการคัดเลือกจากนวนิยายที่ตีพิมพ์เป็นครั้งแรกและได้รับรางวัล โดยนวนิยายทุกเรื่องที่น่าสนใจวิเคราะห์มีต้นฉบับปรากฏอยู่ ดังนี้

Table 1 Shows the Information and Details of the Novels that were Analyzed

ลำดับที่ (No.)	นวนิยาย (Novel)			
	ชื่อ (Name)	ผู้แต่ง (Author)	ปีที่แต่ง (Year of being Composed)	ปีที่ตีพิมพ์ (Year of Publication)
1	นิทานทองอิน (A Story of Thong-in)	นายแก้ว นายขวัญ (Nai Kaew Nai Kwan)	2447 (1904)	2512 (1969)
2	ความไม่พยายาบาท (Forgiveness)	ครูเหลียม (Kru Liam)	2458 (1915)	2544 (2001)
3	ศึกอนงค์ (Batte of Anong)	มาลัย ชูพินิจ (Chupinit, Malai)	2469 (1926)	2496 (1953)
4	ลูกผู้ชาย (Manhood)	ศรีบูรพา Sriburapha	2471 (1928)	2537 (1994)
5	ละครแห่งชีวิต (Drama of Life)	อากาศดำเกิง รัตพัฒน์, ม.จ. (Rapeeraphat, Akaddamkerng)	2472 (1929)	2546 (2003)
6	ศัตรูของเจ้าหล่อน (Her Enemy)	ดอกไม้สด (Dokmai Sot)	2472 (1929)	2505 (1962)
7	สงครามชีวิต (War of Life)	ศรีบูรพา (Sriburapha)	2474 (1931)	2548 (2005)
8	ข้างหลังภาพ (Behind the Painting)	ศรีบูรพา (Sriburapha)	2479 (1936)	2543 (2000)
9	ผู้ดี (Noblesse Oblige)	ดอกไม้สด (Dokmai Sot)	2480 (1937)	2514 (1971)
10	หญิงคนชั่ว (The Woman of Easy Virtue)	ก.สุรางคนางค์ (Ko Surangkanang)	2480 (1937)	2547 (2004)
11	บ้านทรายทอง (The Golden Sand Mansion)	ก.สุรางคนางค์ (Ko Surangkanang)	2493 (1950)	2522 (1979)
12	สี่แผ่นดิน (Four Reigns)	คึกฤทธิ์ ปราโมช, ม.ร.ว. (Pramot, Keukrit)	2494 (1951)	2548 (2005)
13	จนกว่าเราจะพบกันอีก (Until We Meet Again)	ศรีบูรพา (Sriburapha)	2495 (1952)	2564 (2021)

ลำดับที่ (No.)	นวนิยาย (Novel)			
	ชื่อ (Name)	ผู้แต่ง (Author)	ปีที่แต่ง (Year of being Composed)	ปีที่ตีพิมพ์ (Year of Publication)
14	แลไปข้างหน้า (A Forward Glance)	ศรีบูรพา (Sriburapha)	2495 (1952)	2517 (1974)
15	ทุ่งมหาราช (The Field of the Great)	เรียมเอง (Riam Eng)	2497 (1954)	2543 (2000)
16	ละอองดาว (La-ong Dao) (Stardust)	พนมเทียน (Phanom Thian)	2500 (1957)	2525 (1982)
17	เรือมนุษย์ (Human Boat)	กฤษณา อโศกสิน (Asoksin, Kraitsana)	2511 (1968)	2513 (1970)
18	ข้าวนอกนา (The American Surplus)	สีฟ้า (Sifa)	2517 (1974)	2517 (1974)
19	ลูกอีสาน (A Child of the Northeast)	คำพูน บุญทวี (Boonthawi, Kamphun)	2519 (1976)	2519 (1976)
20	ความรักของวัลยา (Wanlaya's Love)	เสนีย์ เสาวพงศ์ (Saowapong, Senee)	2523 (1980)	2525 (1982)
21	บุษบกใบไม้ (Throne of Leaves)	กฤษณา อโศกสิน (Asoksin, Kraitsana)	2524 (1981)	2524 (1981)
22	ผู้หญิงคนนั้นชื่อบุญรอด (That Woman Named Bunrot)	โบตัน (Botan)	2524 (1981)	2543 (2000)
23	คำพิพากษา (The Judgement)	ชาติ กอบจิตติ (Kopjitti, Chart)	2524 (1981)	2525 (1982)
24	ตลิ่งสูงซุงหนัก (High Banks, Heavy Log)	นิคม รายยวา (Raiyawa, Nikom)	2527 (1984)	2531 (1988)
25	ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน (Democracy, Shaken & Stirred)	วินทร์ เรียววารินทร์ (Riewwarin, Win)	2536 (1993)	2537 (1994)
26	อมตะ (Immortal)	วิมล ไทรนันทน์ (Sainimnuan, Wimon)	2543 (2000)	2543 (2000)

ลำดับที่ (No.)	นวนิยาย (Novel)			
	ชื่อ (Name)	ผู้แต่ง (Author)	ปีที่แต่ง (Year of being Composed)	ปีที่ตีพิมพ์ (Year of Publication)
27	เสียงเพรียกจากท้องน้ำ (The Call of The Water)	ประทีป ชุมพล (Chumpon, Prathip)	2546 (2003)	2546 (2003)
28	รอยวสันต์ (Roi Wasan)/ (Trace of Spring)	ยุวดี ตันสกุลรุ่งเรือง (Tansakunrungreng, Yuwadee)	2550 (2007)	2551 (2008)
29	ลับแลแก่งคอย (Secret Hideout)	อุทิศ เหมะมูล (Hemamoon, Utid)	2552 (2009)	2552 (2009)
30	คนแคระ (Dwarf)	วิภาส ศรีทอง (Sritong, Wipas)	2555 (2012)	2555 (2012)
31	รูสนี (Rusnee)	มนตรี ศรียงค์ (Sriyong, Montri)	2555 (2012)	2555 (2012)
32	เนรเทศ (Banish)	ภู กระดาษ (Kradad, Phu)	2557 (2014)	2557 (2014)
33	ไส้เดือนตาบอดฯ (Blind Earthworm in the Labyrinth)	วีรพร นิติประภา (Nittiprapa, Weeraporn)	2556 (2013)	2558 (2015)
34	พลิวไปในพวยเวลา (Whirl Away in the Passage of Time)	ผาด พาสีกรณ์ (Pasikorn, Phad)	2558 (2015)	2559 (2016)
35	กรงกรรม (Repercussion)	จุฬามณี (Chulamanee)	2560 (2017)	2560 (2017)
36	พุทธศักราชอัสตงกับทรงจำ ของทรงจำของแมวกุหลาบดำ (The Dust of Buddhist Era and Recalling the Memory of the Black Rose Cat)	วีรพร นิติประภา (Nittiprapa, Weeraporn)	2561 (2018)	2561 (2018)
37	ไต้ฝุ่น (Typhoon)	โกلاب จัน Chan, Golap. (2019)	2562 (2019)	2562 (2019)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ผู้เขียนใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบบันทึกการเก็บข้อมูลและจัดประเภทข้อมูลคำว่า “กิน” รวมทั้งแบบตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลคำว่า “กิน” เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาและวรรณกรรมไทยตรวจสอบความถูกต้อง

นอกจากนี้ ผู้เขียนใช้เกณฑ์และวิธีเก็บรวบรวมข้อมูลโดยคัดเลือกข้อมูลที่ปรากฏข้อความ “กิน” ทุกตำแหน่งในประโยค โดยใช้การพิจารณาจากความหมายของ “กิน” ที่ขยายออกไปจากความหมายต้นแบบที่ว่า คำว่า “กิน” หมายถึง “ก. เคี้ยว ต้ม ทำให้ล่วงลำคอลงไปสู่กระเพาะ” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 128)

การวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูล

1. การวิเคราะห์การขยายความหมายของคำว่า “กิน” ในขั้นตอนนี้ได้คัดเลือกข้อความที่ปรากฏร่วมกับคำว่า “กิน” ที่แสดงการขยายความหมาย มีวิธีการ คือ เก็บข้อมูลคำว่า “กิน” ที่ปรากฏทุกตำแหน่งในประโยค จากความหมายต้นแบบตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำคำว่า “กิน” ที่เก็บรวบรวมได้ทั้งหมดในความหมายต้นแบบ และความหมายที่ขยายออกไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาและวรรณกรรมไทยตรวจสอบข้อมูลความถูกต้อง

2. การเก็บข้อมูลภาษา ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลภาษา โดยบันทึกข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ใน Microsoft Excel จากนั้นนำมาจำแนกประเภทคำว่า “กิน” ออกเป็นหมวดความหมายต่าง ๆ ตามลักษณะและคุณสมบัติทางความหมาย ทั้งนี้ จะเก็บข้อมูลทางภาษาจากคำว่า “กิน” ที่มีความหมายตรง และเป็นความหมายที่ขยายออกไปจากความหมายต้นแบบ

3. การนำทฤษฎีมาวิเคราะห์ข้อมูล ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยนำแนวคิดการศึกษาความหมายเชิงประวัติ (Diachronic Study) มาวิเคราะห์ลักษณะความหมายเชิงประวัติของคำว่า “กิน” ในภาษาไทยที่มีความหมายตรง และเป็นความหมายที่ขยายออกไปจากความหมายต้นแบบ

4. การสรุปผล อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะ ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยสรุปลักษณะความหมายเชิงประวัติของคำว่า “กิน” ในนวนิยายไทย รวมทั้งอภิปรายผลการวิจัย และให้ข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยในประเด็นที่เกี่ยวข้องต่อไป

ผลการวิจัย

จากข้อมูลนวนิยายตั้งแต่ปี พ.ศ. 2447 ถึงปี พ.ศ. 2562 ผู้เขียนขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในประเด็นเมื่อ “กิน” ปรากฏร่วมกับอาหารทั่ว ๆ ไป ได้แก่ ข้าว ก๋วยเตี๋ยว ขนม ขนมครก ขนมจีน ขนมปัง บาแกตต์ ของกิน ของแสดง คาร์เวีย แค็ก ดินสอ ตะโก้เผือก น้ำพริก น้ำพริกเผา มะพร้าว มันต้ม ยา ยาลม สายบัว ส้ม หมากร หอย หอยจู้บแจง อาหาร และไอติม แสดงให้เห็นถึงช่วงระยะเวลาการปรากฏที่สัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงของคำว่า “กิน” โดยใช้ปี พ.ศ. เป็นเกณฑ์และได้คัดเลือกเฉพาะบางคำ ได้แก่ ข้าว ก๋วยเตี๋ยว ขนม ยา และหมากร มานำเสนอ ดังนี้

1) ข้าว

จากข้อมูลนวนิยายพบว่า คำว่า “ข้าว” ปรากฏครั้งแรกในปี พ.ศ. 2447 ต่อมาปรากฏในปี พ.ศ. 2458 พ.ศ. 2471 พ.ศ. 2472 และพ.ศ. 2474 ตามลำดับ คำว่า “กินเข้า” และ “กินข้าว” มีความหมายแสดงถึงการนำเข้าสู่ร่างกาย และมีความหมายเดียวกันกับความหมายต้นแบบ โดยช่วงเวลา พ.ศ. 2458 พบ “กินเข้า” ส่วน “กินข้าว” พบครั้งแรกในปี พ.ศ. 2447 ต่อมาปรากฏในปี พ.ศ. 2471 จากนั้นปรากฏในปี พ.ศ. 2472 ช่วงแรกคำว่า “กินข้าว” พบครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2447 จากนั้นในปี พ.ศ. 2458 เป็นระยะเวลา 11 ปี เกิดการเปลี่ยนแปลงเป็น “กินเข้า” และหลังจากนั้น 13 ปี คือ ปี พ.ศ. 2471 จนมาถึงปี พ.ศ. 2474 ความหมายของ “กินข้าว” ที่พบในนวนิยายไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลง ความหมายแต่อย่างใด และยังคงมีความหมายว่า นำสิ่งใดสิ่งหนึ่งเข้าปากโดยเคี้ยวกลืนลงท้อง ซึ่งเป็น ความหมายในหมวดหมู่เดียวกับความหมายต้นแบบ แต่สิ่งที่พบว่าเป็นการเปลี่ยนแปลง คือ การเปลี่ยนแปลงทางด้านเสียงสระ โดยคำว่า “ข้าว” (ปี พ.ศ. 2458) เปลี่ยนเป็น “เข้า” จากเสียงสระ (-า) เป็นเสียงสระ (-ะ) ซึ่งเป็นสระเกินที่มีเสียงตัวสะกด [ว] แต่ไม่มีรูปตัวสะกด “ว” และเปลี่ยนเสียง สระ (-ะ) ในคำว่า “เข้า” เป็นเสียงสระ (-า) ในคำว่า “ข้าว” ซึ่งมีทั้งเสียง และรูปตัวสะกดเสียง [ว] สอดคล้องกับข้อมูลคำว่า “เข้า” ที่หมายถึง “ข้าว” ปรากฏในหลักศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหงด้านที่ 1 บรรทัดที่ 19 ดังตัวอย่างที่ว่า “(เิม) ปลาในนาเิม เข้า” (กรมศิลปากร, 2547, น. 19) หรือในจินตามณี ฉบับหมอบรัดเลย์ (บุญเดือน ศรีวรพจน์ (บ.ก.), 2546, น. 62) ที่ว่า “...แก่นสารว่าแก่นไม้ เข้าสาร เข้ามีแต่แก่น” แสดงให้เห็นว่า “เข้า” มีการเปลี่ยนแปลงเสียงสระตั้งแต่อดีตแต่ความหมายยังคงเดิม คือ “ข้าว”

คำว่า “กินข้าว” ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2480 ถึงปี พ.ศ. 2496 ความหมายยังคงเดิม ไม่มีการเปลี่ยนแปลง จากความหมายต้นแบบ แต่เมื่อมีรูปภาพอื่นเมื่อปรากฏหลังคำว่า “กินข้าว” ได้แก่ *กินข้าวเย็น* ตัวอย่าง (ปี พ.ศ. 2497) และตัวอย่าง (ปี พ.ศ. 2562) *กินข้าวต้ม* คำเหล่านี้เกิดในช่วงปี พ.ศ. 2500 เป็นต้นมา สังเกตได้ว่า “กินข้าว” เป็นความหมายที่ขยายออกไปจากเดิมโดยเฉพาะ “กินข้าวต้ม” ในตัวอย่าง (ปี พ.ศ. 2550) แสดงให้เห็นการกินข้าวของคนไทยเชื้อสายจีนที่อพยพมาอาศัยอยู่ในเมืองไทยในข้อความว่า “อาม่ารีบกินข้าวต้ม” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ปี พ.ศ.	ตัวอย่าง	ชื่อนวนิยาย	หน้า	ผู้แต่ง
2458	“ข้าพเจ้าคิดในใจชอบต่อการ <u>กินเข้า</u> เพราะเป็นการได้อยู่ยังยงสนนนานกว่า”	ความไม่ พยาบาท	50	ครูเหลียม
2471	“เจ้าคำธณไปไหนเสียละ ทำไมไม่มา <u>กินข้าว</u> ”	คมสวาท บาดจิต	222	ศรีบุรพา
2472	“เรา <u>กินข้าว</u> กันเวลาบ่ายโมง”	ละครแห่งชีวิต	135	อากาศดำเกิง รพีพัฒน์, ม.จ.
2474	“ฉันเคยไป <u>กินข้าว</u> กับพวกเพื่อน ๆ ที่กรม ครั้งหนึ่งในวันขึ้นปีใหม่รวมทั้งหมดก็มากอยู่ในราว 7 – 8 คนเหมือนกัน...”	สงครามชีวิต	80	ศรีบุรพา

ปี พ.ศ.	ตัวอย่าง	ชื่อนวนิยาย	หน้า	ผู้แต่ง
2480	“วันนั้นหวานและวิชัยเก็บตัวอยู่แต่ในห้องตลอดวัน จนกระทั่งถึงเวลาเย็นคุณป้าก็ให้คนยกอาหารขึ้นมาให้ถึงในห้องกินข้าวเสร็จเรียบร้อยแล้ววิชัยก็ชวนหวานออกไปเที่ยว”	หญิงคนชั่ว	68	ก.สุรางคนางค์
2494	“ระหว่างนั้นซ้อยก็มานั่งที่สำหรับ เปิบข้าวจากกระถาง...เหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นระหว่างที่กินข้าวกันอยู่นั่นเอง พลอยก็ได้ยินแม่คุยกับคุณสายด้วยข้อความบางอย่างที่ทำให้พลอยรู้สึกวิตกกังวลยิ่งขึ้น...”	สี่แผ่นดิน เล่ม 1	73	คึกฤทธิ์ ปราโมช, ม.ร.ว.
2496	“ความสุขของวัลยาอยู่กับการขยายหญ้าไปบนเนินพึงเสียงน้ำไหลในลำธารกินข้าวจากใบตองหรือใบบัวกลางพงอ้อกอหญ้า...”	ความรักของวัลยา	164	เสนีย์ เสาวพงศ์
2497	“ดีละ คนเก่าคนแก่เจอกันนานที่ปีครึ่งวันนี้ต้องร้องตัวเอาไว้กินข้าวเย็นด้วยกันทีนาให้ได้”	ทุ่งมหาธาตุ	214	เรียบเรียง
2525	“ไปเด็ก ๆ ไปกินข้าว!” “พ่อละ จะทานเลยมัย” “เดี๋ยวก่อนก็ได้ ให้ลูกกินก่อนเถอะ”	คำพิพากษา	131	ชาติ กอบจิตติ
2546	“คิดว่าท่านผู้เฒ่าพักที่นี้ก่อนก็ได้ ไว้พรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่ เดี่ยวไปบอกเมียข้าให้หุงข้าวเพื่อเย็นนี้มากินข้าวด้วยกันนะ...”	เสียงเพรียกจากท้องน้ำ	29	ประทีป ชุมพล
2550	“จากนั้นยืนตัวตรงค้อมหัวลงตรงหน้าแม่เฒ่าส่งเสียงเชิญพร้อมกันดัง ๆ ด้วยความเคารพว่า “อาม่ารีบกินข้าวต้ม”	รอยวสันต์	24	ยุวดี ต้นสกุล รุ่งเรือง
2559	“เขาจะชวนเธอทุกครั้งที่มีโอกาส เธอปฏิเสธ เขาไม่เคยเสียเวลาถามถึงเหตุผลเหมือนคนที่ชวนผู้หญิง กินข้าว เพราะความปากพล่อย”	พลั่วไปในไพรายเวลา	25	ผาด ผาสีกรณ
2562	“มาดาร์จะพยายามนะลูกแต่ตอนนี้ถึงบ้านแล้วผลัดเสื้อผ้าแล้วลงมากินข้าวจะจ๊ะ”	ใต้ฝุ่น	216	โกลาบ จัน

2) ก๋วยเตี๋ยว

“ก๋วยเตี๋ยว” พบในปี พ.ศ. 2494 เป็นอาหารที่มาจากประเทศจีน และบริโภคกันอย่างแพร่หลาย ในช่วงสมัยการปกครองที่เน้นชาตินิยม และให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดของรัฐบาล “ก๋วยเตี๋ยว” จึงกลายเป็นอาหารหลักอย่างหนึ่งที่คนไทยนิยมรับประทานนอกเหนือไปจากข้าว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ปี พ.ศ.	ตัวอย่าง	ชื่อนวนิยาย	หน้า	ผู้แต่ง
2494	“เตี้ยวันนี้ถึงกับว่า ว่าก้วยเตี้ยขามเตี้ย นี้แหละอาจแก้เศรษฐกิจของชาติได้ อ้อ! แล้วถ้าใส่หมวกอีกใบหนึ่ง <u>กินก้วยเตี้ยขามหนึ่ง</u> ละก็ เป็น มหาอำนาจ ได้เลยแม่พลอยเอ๋ย”	สี่แผ่นดิน, เล่ม 2	549	คึกฤทธิ์ ปราโมช, ม.ร.ว.

3) ขนม

คำว่า “ขนม” ได้แก่ (ข้าวหนม ขนมปัง ขนมจีน ขนมหวาน และขนมครก) “กินขนม” พบครั้งแรกในปี พ.ศ. 2447 ในความหมายที่แสดงค่านิยมการบริโภคเช่นเดียวกับเด็กในปัจจุบัน ส่วนตัวอย่าง “กินขนม” ที่พบในปี พ.ศ. 2480 ระยะเวลาห่างจากปี พ.ศ. 2447 ถึง 33 ปี ความหมายที่เกิดขึ้น คือ เป็นทั้งอาหารว่างสำหรับคนทุกเพศทุกวัยและเป็นเรื่องง่าย ๆ ดังตัวอย่างที่ปรากฏในปี พ.ศ. 2494 และปี พ.ศ. 2524 อย่างไรก็ตาม ความหมายที่เกิดขึ้นจากตัวอย่างปี พ.ศ. 2550 คำว่า “ขนม” มีการเปลี่ยนแปลงเสียงสระประวิสรรชนีย์ (-ะ) เป็นสระ (-า) เป็น “ข้าวหนม” คำว่า “หนม” เกิดจากการตัดคำพยางค์แรกของอักษรนำ “ข” เป็น “หนม” ลักษณะการใช้ภาษาเป็นภาษาพูดของเด็ก นอกจากนี้อาจเป็นไปได้ว่า “ข้าวหนม” เป็นอาหารอย่างหนึ่งจึงใช้ “ข้าว” นำหน้าในพยางค์แรก ก่อนที่จะกร่อนให้เป็น “ขนม” จนถึงปัจจุบัน คำว่า “กินขนมปัง” ในข้อมูลปรากฏในปี พ.ศ. 2494 และปรากฏอีกครั้ง ในปี พ.ศ. 2562 รวมระยะเวลา 68 ปี แสดงให้เห็นว่า “ขนมปัง” ได้เข้ามาแทนที่ “ข้าว” ในมื้ออาหารเช้าตามวัฒนธรรมตะวันตกจากการไปศึกษาต่างประเทศ “ขนมปัง” จึงเป็นอาหารมื้อเช้ามือหลักของคนไทย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ปี พ.ศ.	ตัวอย่าง	ชื่อนวนิยาย	หน้า	ผู้แต่ง
2447	“ทำไมเจ้าถึงคิดทำผีหลอกพ่อ” “ผมอยาก <u>กินขนม</u> ”	นิทานทองอิน	15	นายแก้ว นายขวัญ
2480	“กะเท่านี้ <u>กินขนม</u> ง่ายกว่า คุณพอใจ คุณก็ หัวเราะซิคะ”	หญิงคนชั่ว	21	ก. สุรางคนางค์
2494	“แล้วก็ไปที่ห้องป่าเขียน” “ไป <u>กินขนม</u> ละซี”	สี่แผ่นดิน, เล่ม 1	56	คึกฤทธิ์ ปราโมช, ม.ร.ว.
2494	“พลอยรีบمينหน้าหนี เพราะรู้สึกอายในวิธี <u>กินขนมปัง</u> กาแฟแบบนี้”	สี่แผ่นดิน, เล่ม 2	204	คึกฤทธิ์ ปราโมช, ม.ร.ว.
2517	“เขาให้เงินไล่ดำ เอาไปซิ เอาไป <u>กินขนม</u> ”	ข้าวนอกนา, เล่ม 1	43	สีฟ้า

2524	“คุณชอบกินขนมไหมครับ” เขากลามหล่อนเบาเหมือนกระซิบ “ <u>กินขนม</u> มากแล้วอ้วน ฉันไม่ค่อยกินหรอก...”	ผู้หญิงคนนั้นชื่อ บุญรอด	226	โบตัน
2550	“ <u>กินขนม</u> ” ย่าใหญ่บอก ตอนนั้นมีคนไทยหอบขนมมาขายหน้าโรงกลึงทุกเที่ยง ชายพวกข้าวต้มมัด ขนมปลากริมไข่เต่า พอมมาถึงพวกเด็กโรงกลึงก็ร้องกันใหญ่ว่า “ <u>กินข้าวหนม</u> ”	รอยวสันต์	109	ยุวดี ต้นสกุล รุ่งเรือง

4) ยา

คำว่า “กินยา” พบตั้งแต่ปี พ.ศ. 2447 จนถึงปี พ.ศ. 2560 โดยปรากฏครั้งแรกในปี พ.ศ. 2447 อธิบายได้ว่า ตัวอย่างคำว่า “กินยา” ในปี พ.ศ. 2447 พบในลักษณะการกินเพื่อการรักษา ทั้งนี้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2447 - 2560 ช่วงระยะเวลา 115 ปี “กินยา” ยังใช้เพื่อการบริโภคเพื่อรักษาอาการเจ็บป่วย ทั้งแทนที่การไปหาหมอและตามหมอสั่ง โดยตัวอย่าง (2480, 2496 และ 2550) แสดงถึงการกินยาตามอาการเจ็บป่วย ส่วนตัวอย่าง (2552) ยาที่กินเป็นยาที่หมอสั่ง สังเกตได้จาก “แม่พาไปคลินิก...สั่งยามาให้กิน” จากข้อมูลยังพบว่าในช่วงปี พ.ศ. 2496 ปรากฏคำว่า “กินแอสไพริน” เป็นชนิดของยาที่ใช้ลดปวดลดไข้ ในช่วงปีดังกล่าววัฒนธรรมตะวันตกเริ่มเข้ามามีส่วนต่อปัจจัย 4 ของคนเพิ่มขึ้น ยาแก้ไข้มีชื่อเรียกตามชื่อของส่วนประกอบทางยา และกลายเป็นชื่อเรียกของยาแก้ไข้จนถึงปัจจุบัน ส่วนตัวอย่าง “กินยาหม้อ” แม้ว่าจะปรากฏในปี พ.ศ. 2560 ซึ่งเป็นช่วงปัจจุบัน แต่คนยังนิยมและคุ้นชินกับการกินยาหม้อ ซึ่งเป็นการรักษาตามขนบธรรมเนียมปฏิบัติของคนชนบทที่ห่างไกล โดยวิวัฒนาการทางการแพทย์ยังเข้าไม่ถึง ดังนั้น จึงต้องอาศัยยาหม้อที่ต้มจากสมุนไพรมีสรรพคุณลดไข้เป็นลักษณะการแพทย์ทางเลือก คำว่า “กินยา” ที่กล่าวมาข้างต้นแสดงความหมายเพื่อการรักษาอาการเจ็บป่วย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ปี พ.ศ.	ตัวอย่าง	นวนิยาย	หน้า	ผู้แต่ง
2447	“...อีกหน่อยอาจจะตายได้ และได้จัดแจง สุบและให้ <u>กินยา</u> ให้อาเจียน”	นิทานทองอิน	46	นายแก้วนายขวัญ
2480	“กลับปวดหัวมากขึ้น เจ็บเมื่อยไปหมด ทั้งตัว ชื่นช่วยไปซื้อ <u>ยาแก้ไข้</u> มาให้พี่ <u>กิน</u> <u>สักเม็ดหนึ่ง</u> เถอะ เอาหลานไว้นี้ก็ได้”	หญิงคนชั่ว	159	ก.สุรางคนางค์
2494	“อ้อเจ็บเป็นอะไรไป?” พลอยชักขึ้น ทันที “หมอเขาว่าเป็นไข้จับสัน” ตาอ้อตอบ “แต่ไม่มากมายอะไรหรอกแม่ เป็นอย่าง มากวันเว้นวัน <u>กินยา</u> แล้วก็หาย เวลานี้ สบายแล้ว”	สี่แผ่นดิน (เล่ม 2)	555	คึกฤทธิ์ ปราโมช, ม.ร.ว.

ปี พ.ศ.	ตัวอย่าง	นวนิยาย	หน้า	ผู้แต่ง
2496	“ถ้าการปวดหัวเกิดจากท้องผูก <u>กินแอลไฟริน</u> ก็หายได้ชั่วคราว ก็เป็นอีกกรณีเช่นนี้ การถ่ายยาต่างหากเป็นของจำเป็น”	ความรักของวัลยา	242	เสนีย์ เสาวพงศ์
2500	“หมายความว่ายังไงคะ ใครพูดว่าจะถลกหนังของคุณออกตากแดด เพื่อให้คุณ <u>กินยา</u> ดิฉันไม่เข้าใจเลย”	ละอองดาว (เล่ม 2)	420	พนมเทียน
2550	“ผิวดอกาศนิตหนอย <u>กินยา</u> แก้ไขก็หาย” ย่าเล็กออกตัว “หยิบยาแก้ไขออกมาจากกระเป๋านั่งไบโต”	รอยวสันต์	120	ยุวดี ตันสกุลรุ่งเรือง
2560	“กูไปแล้วนะ อย่างไรมึงก็ <u>กินยาหม้อ</u> ที่แม่มึงต้มให้ประทังชีวิตไว้ก่อนละ พี่ก้าน เขากลับมาเขาจะได้เห็นเห็นใจมึง”	กรงกรรม	584	จุฬามณี

5) หมาก

จากข้อมูลนวนิยาย พบคำว่า “กินหมาก” ปรากฏอย่างแพร่หลาย “กินหมาก” เริ่มปรากฏในปี พ.ศ. 2458 และปี พ.ศ. 2472 ในช่วงเวลาที่ความนิยมกินหมากในประเทศไทยกำลังแพร่หลาย ซึ่งช่วงปี พ.ศ. 2458 - 2472 ตรงกับสมัยรัชกาลที่ 6 ระยะเวลา 14 ปี “หมาก” เป็นอาหารกินเล่นและยารักษาฟัน

“กินหมาก” ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2480 จนถึงปี พ.ศ. 2546 การกินหมากและการกินหีบหมากแสดงให้เห็นว่า ช่วงเวลาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2480 จนถึงปี พ.ศ. 2494 รวมระยะเวลาถึง 14 ปี ตรงกับสมัยรัชกาลที่ 8 และรัชกาลที่ 9 คนนิยมพกหมาก และหีบหมากไว้ใกล้ตัวทั้งอยู่ในบ้านและเมื่อออกจากบ้าน แสดงให้เห็นรสนิยมของการกินหมาก ส่วนตัวอย่าง “กินหมาก” ในช่วงปี พ.ศ. 2519 - 2546 รวมเวลา 27 ปี แสดงให้เห็นว่า ความนิยมในเรื่องการกินหมากยังคงแพร่หลายออกไปตามความนิยมของผู้คน และรสนิยมของคนทีนิยมฟันดำ เป็นรสนิยมของคนในสมัยนั้นที่กินหมากเพื่อให้ตนเองมีฟันสีดำ ด้วยเชื่อว่าการที่มีฟันดำทำให้สวย แต่พอมาถึงในช่วงของการเปลี่ยนแปลงการปกครองยุครัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงคราม อยู่ในช่วงปี พ.ศ. 2481 - 2487 และช่วงปี พ.ศ. 2491 - 2500 ได้ออกกฎหมายยกเลิกการกินหมาก ตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงการออกกฎหมายเลิกกินหมาก คือ ตัวอย่างปี พ.ศ. 2546 ที่เปรียบเทียบ “กินหมาก” เหมือนฝิ่นเลือด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ปี พ.ศ.	ตัวอย่าง	นวนิยาย	หน้า	ผู้แต่ง
2494	“ขัดเข้านหนึ่งแล้วมีต้องขัดกันเรื่อยไปหรือคุณเขย <u>กินหมาก</u> เข้าไปมันก็จะดำอีก”	สี่แผ่นดิน เล่ม 2	106	ศีกฤทธิ ปราโมช, ม.ร.ว.
2519	“ผู้หญิงญวนหรืออีสาน เขาต้อง <u>กินหมาก</u> ให้ฟันดำหมดจึงจะสวยนะ”	ลูกอีสาน	34	คำพูน บุญทวี

ปี พ.ศ.	ตัวอย่าง	นวนิยาย	หน้า	ผู้แต่ง
2546	“...ท่านผู้นำห้ามกินหมาก ท่านผู้นำบอกว่ากินหมากแล้วเหมือนผีที่กินเลือดหรือใครออกจากที่อาศัย ต้องใส่เสื้อห้ามเปลือยท่อนบน”	เสียงเพรียกจากท้องน้ำ	2546	ประทีป ชุมพล

อภิปรายผล

บทความวิจัยเรื่องนี้ ศึกษาลักษณะความหมายเชิงประวัติของคำว่า “กิน” ในนวนิยายไทย โดยวิเคราะห์ข้อมูลภาษาจากนวนิยายไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2447 จนถึงปี พ.ศ. 2562 รวม 37 เรื่อง โดยผู้วิจัยใช้แนวคิดการศึกษาความหมายเชิงประวัติ

ผลการวิจัยทำให้ทราบถึงลักษณะความหมายเชิงประวัติของคำว่า “กิน” ที่สะท้อนให้เห็นถึงช่วงเวลาที่สัมพันธ์กับวิถีชีวิตของคนไทยและส่งผลต่อลักษณะความหมายของคำว่า “กิน” เมื่อศึกษาด้วยแนวคิดการศึกษาความหมายเชิงประวัติ ปรากฏความหมาย ดังนี้ คำว่า “กินข้าว” รูปภาษาที่ปรากฏร่วมกับ “กิน” ได้แก่ “ข้าว” และ “เข้า” ในปี พ.ศ. 2458 พบ “กินเข้า” โดยหลังปี พ.ศ. 2458 และหลังปี พ.ศ. 2475 ปรากฏ “กินข้าว” ทั้ง 2 คำนี้เป็นการนำอาหารเข้าปากของคนในช่วงสมัยดังกล่าว “เข้า” หมายถึง “ข้าว” และกินข้าว และกินเข้า แตกต่างกันในเสียงสระสั้นและสระยาว สอดคล้องกับดุซงกีพร ชานีโรศานต์ (2526) ที่กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงของเสียงสระ เมื่อนำหลักการดังกล่าวมาพิจารณาความหมายของคำโดยตรงแล้วพิจารณาจากบริบทของคำ เช่น การนำอาหารเข้าปาก มีช่วงสมัยหนึ่งที่ใช้ “กินเข้า” ก่อนจะใช้คำว่า “กินข้าว” (“เข้า” เปลี่ยนจากสระ -า เป็นสระ -า และ มีตัวสะกด /ว/ในคำว่า “ข้าว”) ซึ่งใช้มาจนถึงปัจจุบันแม้สระแตกต่างแต่ความหมายยังคงเดิม ส่วน “กินก๋วยเตี๋ยว” เป็นอาหารที่มาพร้อมกับการอพยพย้ายถิ่นที่อยู่อาศัยของคนจีนที่เข้ามาอยู่ในไทย กลายเป็นอาหารของคนไทยในปัจจุบัน ส่วนคำว่า “กินขนม” เช่น กินขนมปัง สะท้อนการกินอาหารเข้าตามการรับเอาวัฒนธรรม การกินจากตะวันตกที่เข้ามาแทนที่มืออาหารเข้าของคนไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2494 ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการกินอาหารเข้าแบบตะวันตก ดังข้อความที่ว่า “...ลูกชายกำลังกินขนมปังกาแฟแบบเดียวกับภรรยา...” (ศีกฤทธิ์ ปราโมช, 2548ก, น. 204) การกินดังกล่าวเป็นความแปลกใหม่ของยุคสมัยนั้น แต่ปัจจุบันเป็นการกินปกติของคนไทยในมืออาหารเข้าที่นิยมกินขนมปังกับเครื่องดื่มกาแฟหรือขนมปังปิ้งกับเครื่องดื่มกาแฟ ชาร้อน โกโก้ร้อน นอกจากนี้คำว่า “กินยา” ที่แสดงวิถีปฏิบัติในการรักษาอาการเจ็บป่วยทั้งตามแนวตะวันตก เช่น ยาแอสไพริน ยาแก้ไอ รวมทั้งการรักษาอาการเจ็บป่วยตามแนวทางแพทย์ทางเลือกของคนชนบทที่ห่างไกลวิวัฒนาการทางการแพทย์ หรือในคำว่า “กินหมาก” พบว่า “หมาก” มีสถานะเป็นอาหาร และเป็นอาหารว่างคล้ายกับขนมขบเคี้ยวในปัจจุบัน และคนไทยสมัยนั้นมีรสนิยมเคี้ยวหมากให้ฟันดำ สอดคล้องกับศศิวิมล สันติราษฎร์ภักดี (2547, น. 99) ที่กล่าวว่า “หมากกลายเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ จนเรียกว่าเป็นอาหารที่ใช้เคี้ยวประจำชาติ” “กินหมากจนติดเหมือนกินอาหารที่ชอบ” จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นลักษณะวัฒนธรรมการกินของสังคมไทยในอดีตถึงปัจจุบันที่สะท้อนจากรูปภาษา

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

สรุปได้ว่า ลักษณะความหมายเชิงประวัติของคำว่า “กิน” ในนวนิยายไทย ในช่วงปี พ.ศ. 2477 ถึง พ.ศ. 2562 นั้น ความหมายของคำว่า “กิน” มีความหมายคงเดิมตรงกับความหมายที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ในความหมายที่ว่า นำเข้าปาก เคี้ยว และกลืนลงท้อง จากคำที่ปรากฏร่วมกับคำว่า “กิน” คือ คำว่า ข้าว ก๋วยเตี๋ยว ขนม ยา และหมาก

ทั้งนี้ ลักษณะความหมายเชิงประวัติของคำว่า “กิน” ในนวนิยายไทยข้างต้น แสดงให้เห็นความหมายต้นแบบจากการที่ “กิน” ปรากฏร่วมกับคำทั่ว ๆ ไป ซึ่งเป็นคำพื้นฐานสัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน และบอกประเภทอาหารการกิน ส่วนความหมายไม่มีการเปลี่ยนแปลงแม้เสียงสระจะแตกต่างกัน เช่น “เข้า” กับ “ข้าว” ความหมายยังคงเดิม และความหมายไม่มีการเปลี่ยนแปลงในช่วงเวลาที่ผู้วิจัยได้ศึกษา คือ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2447 จนถึงปี พ.ศ. 2562

บทความวิจัยนี้มีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ควรนำผลการวิจัยไปใช้ในการสอนเรื่องลักษณะความหมายเชิงประวัติของคำว่า “กิน” เพื่อให้ผู้เรียนเห็นถึงความหมายของคำว่า “กิน” ในแต่ละช่วงปี พ.ศ. ว่า ความหมายที่ปรากฏนั้นเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรนำแนวคิดความหมายเชิงประวัติ มาศึกษาลักษณะความหมายของคำว่า “กิน” ในวรรณกรรมไทยถิ่นเหนือ เพื่อให้เห็นความหมายของคำว่า “กิน” ในวรรณกรรมไทยถิ่นเหนือแต่ละช่วงปี พ.ศ. ว่ามีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร รวมทั้งศึกษาลักษณะความหมายของคำว่า “กิน” ในวรรณกรรมไทยภาคกลาง สมัยอยุธยา และสมัยสุโขทัย เพื่อให้เห็นความหมายในภาพรวมของคำว่า “กิน” ในแต่ละสมัย ว่ามีลักษณะเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

เอกสารอ้างอิง

- ก.สุรางคนางค์. (2547). *หญิงคนชั่ว*. ณ บ้านวรรณกรรม.
- กรมศิลปากร สำนักหอสมุดแห่งชาติ. (2547). *ศิลาจารึกสุโขทัย หลักที่ 1 จารึกพ่อขุนรามคำแหง* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรมฯ.
- โกลาบ จัน. (2562). *ใต้ฝุ่น*. แพรว.
- คึกฤทธิ์ ปราโมช, ม.ร.ว. (2548ก). *สี่แผ่นดิน*, เล่ม 1. นานมีบุ๊คส์.
- คึกฤทธิ์ ปราโมช, ม.ร.ว. (2548ข). *สี่แผ่นดิน*, เล่ม 2. นานมีบุ๊คส์.
- ครูเหลียม. (2544). *ความไม่พยาบาท*. ปุชนีย์.
- คำพูน บุญทวี. (2519). *ลูกอีสาน*. บรรณกิจ.
- จุฬามณี. (2560). *ทรงกรรม*. แสงดาว.
- ชาติ กอบจิตติ. (2525). *คำพิพากษา*. พี. เอ.ลีฟวิ่ง.

- คุชฎีพร ชำนิโรตศานต์. (2526). *ภาษาศาสตร์เชิงประวัติ และภาษาไทยเชิงเปรียบเทียบ*. (เอกสารอัดสำเนา). ม.ป.พ.
- นันทนา วงษ์ไทย. (2561). *ภาษาและความหมาย*. โรงพิมพ์ เค.ซี.อินเตอร์เพรส.
- นายแก้วนายขวัญ. (2512). *นิทานทองอิน*. ม.ป.พ.
- บุญเดือน ศรีวรพจน์ (บ.ก.). (2546). *จินตมณี ฉบับหมอบรัดเล*. กรมศิลปากร.
- โบตัน. (2543). *ผู้หญิงคนนั้นชื่อบุญรอด*. สุวีริยาสาส์น.
- ประทีป ชุมพล. (2546). *เสียงเพรียกจากท้องน้ำ*. แพรว.
- ปิ่นอนงค์ อ่ำปะละ (2565). *ความหมายของคำว่า “กิน” ในภาษาไทย: การศึกษาเชิงประวัติและภาษาศาสตร์ปริชาน*. มหาวิทยาลัยพายัพ.
- ผาด พาสีกรณ์. (2559). *พลั่วไปในพรายเวลา*. แพรว.
- พนมเทียน. (2525ข). *ละอองดาว*, เล่ม 2. คลังวิทยา.
- ยุวดี ตันสกุลรุ่งเรือง (2551). *รอยวลันต์*. ประพันธ์สาส์น.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 7 รอบ 5 ธันวาคม 2544*. ราชบัณฑิตยสถาน.
- เรียบเอง. (2543). *ทุ่งมหาราช*. บรรณกิจ 119.
- วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์. (2526). *ภาษาศาสตร์เชิงประวัติ: วิวัฒนาการภาษาไทยและภาษาอังกฤษ*. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศศิวิมล สันติราษฎร์ภักดี. (2547). *ฉากชีวิตสี่แผ่นดิน: ชีวิตจริงหลังฉากนิยายของสาวชาววัง ชาวบ้าน และแฟชั่นฝรั่ง*. อมรินทร์.
- ศรีบุรพา. (2471). *คมสวาทบาดจิต*. ม.ป.พ.
- ศรีบุรพา. (2548). *สงครามชีวิต*. มติชน
- สีฟ้า. (2517ก). *ข้าวนอกนา*, เล่ม 1. คลังวิทยา.
- เสนีย์ เสาวพงศ์. (2525). *ความรักของวัลยา*. มิตรนราการพิมพ์.
- อากาศดำเกิง รพีพัฒน์, ม.จ. (2546). *ละครแห่งชีวิต*. แพรว.
- Bynon, T. (1997). *Historical Linguistics*. Cambridge University.
- Hock, H. (1991). *Principles of historical linguistics*. Mouton de Gruyter.
- Schendl, H. (2001). *Historical linguistics*. Oxford University Press.